

Jeg er livets brød

Sådan lyder evangeliet på søndag – Midfastesøndag. Jesus siger om sig selv: Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke sulte, og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.

Evangeliet forkyndes ind over hver ny tid. Også ind over den verden, som nu er ramt af Corona-virus.

Det er mærkeligt, at det daglige liv så pludseligt er forandret - for alle mennesker på jorden, på grund af en lille virus, usynlig for det blotte øje. Vi holdes i uvished. Vi ved ikke, hvor længe det skal vare. Vi ved ikke, om det vil medføre varige forandringer.

Selv kirkerne er lukket, og vi må ikke samles, som vi plejer, men Guds ord lyder, og det gælder.

Der er intet i denne verden, som kan sætte Guds ord ud af kraft. Det er det store og glædelige.

Det skete i de dage. Det er brudt ind i vores historie. Gud blev menneske i Jesus Kristus, og Gud er nu hos os i sit ord og ved sin ånd. Vi kan læse i vores bibel, vi kan folde vore hænder. Når vi kommer til ham, er der løfte om, at Gud vil stille vores sult og tørst. Måtte vi få lov at erfare, at vi midt i al ængstelse og uro kan finde fred og frimodighed - *fred til at stride vor strid med mod, fred til at vente på enden god.*

For de fleste af os er dagligdagen ændret. Vi kan ikke gøre de ting, vi plejer. Nu kaldes der på os på en anden måde. Vi må søge at gøre fyldest dér, hvor vi nu er sat, i den nære sammenhæng. Det byder unægteligt på nye udfordringer. For vi skal være sammen ved at holde afstand! Det har ført til, at mange sidder alene. Og ensomheden lurer. Nok kan vi bruge telefonen og skrive sms og mails og holde kontakt med andre, men det er ikke det samme som at mødes og hilse og se hinanden.

Jeg stoler på, at når vi siger disse ord, at Jesus er livets brød, så kommer Han til os og skænker os sin fred. Han kender vore inderste længsler; han ved, hvad vi trænger til.

Tankerne holdes hele tiden beskæftiget. De kredser om denne lille virus. Man kan blive helt træt i hovedet. Så lad os gøre som Grundtvig siger i en sang: *Og når min sjæl blev af sin gruben træt, den hviled' sig ved Fadervor at bede.*

Arndt Jessen Hansen